

SANDER



Zijn naam is Sander Terphuis. Daar is er maar één van. Hij is geboren in Iran als Achmad Qeleich Khany ('zal ik dat voor u spellen?'). Hij vluchtte naar Nederland en verbleef hier een aantal maanden in de illegaliteit. Een verschrikkelijk angstige tijd, zo omschrijft hij die periode. Eenmaal toegelaten veranderde hij zijn naam. Bij wijze van statement. Sander Terphuis is bijna blind, ziet er uit als iemand die chirurgisch is opgeknapt na een ongelukje, draagt onopvallende kleding en spreekt zacht en accentloos. Op het eerste gezicht geen ideale gast voor een talkshow en al helemaal niet een spreker die in staat moet worden geacht een congres zo te begeisteren dat het zich massief keert tegen de eigen politiek leider.

Toch is dat wat er is gebeurd. De complete onderschatting. Niet van het probleem. Iedereen begrijpt dat het strafbaar stellen van illegalen

inhumaan is. Maar de leiding van de PvdA dacht er mee weg te komen. Afspraak is immers afspraak, ook met de VVD. En in de praktijk zou het wel meevallen met het oppakken van arme sloebers die nergens op de aardbol terecht kunnen. Er was over de bezuinigingen op Ontwikkelingshulp tenslotte ook weinig ophef ontstaan?

Maar nu lag het anders. Diederik Samson had buiten Sander Terphuis gerekend, de man die zich vanuit de illegaliteit had ontwikkeld tot modelburger. Terphuis spetterde door het scherm van talkshows en nieuwsprogramma's. Hij had gesproken met voorzitter Spekman, gehoopt op beweging in het starre afspraak-is- afspraak-denken. Helaas. Hij kreeg een staande ovatie van het congres dat de verdediging van de partijleiding begeleidde met boe-geroep. De idealen van de partij waren in het geding. Je spreekt over mensen, niet over een vreemdelingenketen.

Dankzij Sander verloor de retoriek van de macht het van een aangrijpend levensverhaal.